

ВЪЛТАРИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИТЕ ИНТЕРЕСИ.

Годишната цена предплатена е: у Цариградъ 150 гр. нѣмск., а вѣнъ отъ Цариграда 180 гр. нѣмск. Мѣсячната заплата предплатена е: у Цариградъ 15 гр. нѣмск., а вѣнъ отъ Цариграда 20 гр. нѣмск. Единъ годишъ листъ 4 гр. а единъ мѣсяцъ 2 гр.

Писма които се отнасятъ до редакцията, подписватъ се до Драгана Цанкова. Листа у които ставатъ подписки, отпосрѣдъ за Вѣстникъ. Нищо не се плаща за изпратеніе на вѣстникъ въ БЪЛГАРІЯ.

Редакцията
Драганъ Цанковъ
Смоковъ Бр. Х. Гюровъ
Дупница ии. Янакиевъ
Видинъ Х. Т. Цанковъ
Хасковъ Христофуръ Чорбаджия
Ловечъ Янко Христофуръ
Враца
Кюстенджа Доч. Ив. Христофуръ
Велесъ Г. Икономовъ
Солунъ Б. Държезовичъ
Сливница Минео Радковъ
Бургасъ Койчо Райковъ
Свиштовъ Н. Д. Станчоу
Русе Петаръ Златковъ
Горгола Бр. М. и А. Аврамовичъ
Ибрахимъ М. Поповичъ
Бр. Добровичъ
Бр. Георгиевичъ
Евм. Янакиевъ
Г. Д. Карловски
въ Г. Шопотъ

УПРАВИТЕЛЪ И ИЗДАТЕЛЪ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

ЦАРИГРАДЪ 1860 ІАНУАРИЯ 16

ГОДИНА 1

БРОЙ 43

НЕУЖНОСТЪ-ТА НА БЪЛГАРИ-ТИ

За една каноническа Іерархія.

Първий членъ

Още единъ пѣтъ; кое нѣщо ние искаме предъ сичко за нашити Българи и кое нѣщо желаемъ сичкити ни Българи да искатъ съ насъ наедно? Ето го:

Ние искаме една іерархія на-родна сир. Българска, на която сѣществувание то да е каноническо, и ние желаемъ да видимъ нашити Българи да искатъ една подобна іерархія.

Прочее, какво ся случва днесъ? Какво видимъ? Случва ся и ние ви-димъ че освѣнъ чорбаджити продадени владѣти ти посвѣтители на нашити стари владишки сѣдалища, сички ти Българи желаятъ и искатъ гръцкити владици да ся натиратъ и да ся на-мѣстятъ отъ Български.

Нѣ като искатъ Българи влади-ци на мѣсто гръцкити, съ това искатъ и іерархія? Не, безъ съмнѣніе.

Защото друго нѣщо е една іе-рархія и друго нѣщо е единъ сборъ човѣци облечени или не облечени въ епископски характеръ.

Въ една іерархія човѣцити сѣдѣт по горни или по долни единъ отъ другъ, нѣ въ единъ простъ сборъ човѣци човѣкъ не е по горенъ или по доленъ отъ другъ.

До сега наши ти Българи въ общо искаха само владици. Тѣ не са искали іерархія.

Нѣ ние ги питаме що е една проста сбирщина отъ епископи, ко-лото добръ избрани и да бждатъ? Безъ съмнѣніе то не е друго освѣтъ една войска отъ баши-бозуци сир. една войска отъ воини и сички безъ редъ и безъ благочиніе.

Прочее какъ треба да ся надѣ-ватъ? какво треба да чакатъ отъ е-дна такава войска отъ баши-бозуци? безъ съмнѣніе нашити Българи тре-ба да чакатъ толко повече злини ко-лото по добръ сѣ избрани изъ между оныя хора или попове които не сѣ добродѣтели, недостойни, непоч-тенни.....

Мнозина отъ нашити Българи разбраха уже естествената и неиз-

бѣжната вреда която ще произвѣзе за нашегто отечество и дору за импе-раторското ни прѣзвителство отъ пра-щаніето въ Българія на една подобна войска отъ баши-бозуци.

Тѣ ни забѣлежиха че ако гръц-ката патріархія е насилена днесъ да ни дава тѣя владици тѣ може да ги избира такива щото ние ще сме пър-вити които ще искаме да ся испѣ-дятъ и да ся намѣстятъ отъ нови гръц-ки владици.

Въ сегашното сѣстояніе на ра-ботити гръцкити владици въ Бълга-рія правятъ частъ отъ гръцката іе-рархія и за това патріархътъ кой то ги праща у насъ съ истіятъ начинъ както Папата праща чужди епископи между христіанити които ся распрѣ-снати между невѣрнати въ Кина или Тонкинъ, Патріархътъ думаме ние владѣе непосредствено отъ само се-бѣ си тѣя владици.

Твърдѣ е истинно, както до сега го доказахме и ще го докажемъ още, че Гръцкіятъ патріархъ нѣма никаква ка-ноническа властъ врѣхъ Българія и врѣхъ Българити и че тѣй не може ка-нонически да имъ даде нито гръцки вла-дици нито Български. Обаче въ проти-воканоническото сѣстояніе гдѣто сѣ ра-ботити въ Българія, работата е че гръц-кіятъ патріархъ може по волята си да въздигни и да свали владици ти кои то иматъ отъ него една противоканониче-ска служба.

Освѣнъ това, като Императорското Правителство не ся смиса въ вѣрноподчинити особити работи и като дръжи смѣтка само отъ изпълненіи дѣла гръц-кіятъ патріархъ съотговаря за дѣла та и за поведеніето на сичкити оныя кои-то си дивовластватъ да праща въ Българія или другади.

Като тѣй отговаря за оныя кои то праща въ Българія, гръцкіятъ патріархъ е длъженъ да има малко умъ и малко вниманіе въ противоканоническото из-бирание на оныя които праща противо-канонически въ Българія. Нѣ ако на-шити Българи не оставатъ Гръцкіятъ патріархъ свободенъ въ противокано-нически му избирания, ако сѣдовател-но искатъ да му наложатъ еди-кой владика, гръцкіятъ патріархъ ще обяви извѣднѣжъ на Императорското пра-вителство че не приема врѣхъ себе от-ворността на онъ-гова когото му нала-гатъ за една епархія.

Нѣ ако гръцкія патріархъ обяви на Императорското правителство че не ще

да отговаря за еди-кой владика, кого-то искатъ за еди-коя епархія, кой ще отговаря за такъвъ владика предъ Им-ператорското правителство? народъ тѣ ли сир. христіанити на епархіята ли кои-то искатъ епископъ?

Прочее ние вѣрваме че правител-ството ще ся противи на едно подобно сѣстояніе на работи ти, сѣстояніе коегто може да стани изворъ на сѣкакъвъ видъ духовни и мірски безчинія. Защото ако земе народътъ да отговаря за влади-ка та, то е истото както да земе нѣкой едно стадо отъ овци, кое то да пазн овчертъ си.

Послѣ, какво ще прави епархія та на която владиката ся отнася зѣ, ако е пѣница, мързеливъ, притѣснителъ? какъ ще ся отгърве тѣ отъ него? какъ ще го намѣсти съ единъ другъ?

Ето прочее какъ нашити Българи се допиратъ на насилени да искатъ исто-то нѣщо което ние искаме, сирѣчь една каноническа іерархія. Прочее какъ мо-жемъ да придобіемъ еди- подобна іерар-хія? какво трѣба да правимъ за да я придобіемъ? това е което ще разгѣд-ваме.

(слѣдува)

Ние отговорихме много пѣти на оныя които ни клеветятъ че искаме да полатимъ нашити Българи. Мно-го пѣти рѣкохмъ че това е безсрам-на клевета, распространена и непре-станно повторена само и само за да измаматъ нашити Българи, сирѣчь за да ги възбрънатъ да търсятъ единъ канонически цѣръ за плачевното нѣмъ сѣстояніе, тамо гдѣто тоя цѣръ сѣ-ществувалъ.

Обаче Ц. Вѣстникъ, сѣкога по-коренъ на гласътъ на оныя които го каратъ да говори слѣдва да туря въ дѣйствиѣ пословицата която голѣмятъ свѣтецъ! Волтеръ зае отъ голѣмиятъ свѣтецъ! Фотія. Като пишеше на при-ятелити си и ги учеше да пишатъ книги, вѣстници или писма, Волтеръ думаше: « лажете, приѣтели, ла-жете смѣло; отъ това сѣкога ще ви остане нѣщо. »

Прочее, какво ще останн на на-шити Българи отъ лажити и отъ кле-ветити които Ц. Вѣстникъ распростра-нява, лажи и клевети, накинени съ-кой денъ съ нови исторіи, лжливи и клеветни? Ето го съ една дума:

Отъ сичкити тѣя лажи и клевети ще останн на нашити Българи едно

сѣстояніе на което продълженіето е толко повече ползователно за нашити неприятели колкото вредително на ин-тересити на Отоманската имперія и на интересити на нашіятъ народъ.

Прочее, продълженіето на тако-ва едно сѣстояніе, на което крѣятъ сѣмїятъ ползователенъ цѣръ подъ е-динъ купъ лжи и клевети, е едно злодѣйство на което качественни ти титли оставаме за сѣкой човѣкъ който не продава Отечество то си за сре-бро.

Нѣ колкото дълговременно и да ся продължава сѣстояніето въ коегто сме и колкото безчетни и да сѣ мж-кити които ще теглимъ, обаче частътъ ще дойде въ когото нашити Българи ще ся отворатъ очити.

Да, нашити Българи ще отво-рятъ рано или късно очити си. И ви-ди ся че мнозина отъ тѣхъ ги отво-риха. Много лица на които високото положеніе е турило въ сѣстояніе да познаятъ и да слѣдватъ успѣхити на общото мнѣніе, увѣрватъ че нечис-тосърдечіето на Ц. Вѣстникъ помог-нало толко колкото и нашата искрен-ность.

Сѣбрали на едно за да читатъ нашіятъ Вѣстникъ и сѣбратовіятъ ни, нашити Българи често забѣлежили че ние даваме сѣкога доказателства за потвърденіе на онова което думаме и че напротивъ Г. Екзархосъ, Бур-мовъ, не изпълнятъ никога, това стро-го условіе на сѣкой почтенъ списа-тель.

И чудно нѣщо! като глѣдате Г. Бурмова да подкрѣпва че апостолити были равни и че Исусъ Христосъ не установилъ одного отъ тѣхъ начал-никъ и върховенъ на другити, наши-ти Българи въ много мѣста направи-ли слѣдующето разсѣждение:

Нѣ ако е истина, както мисли Бурмовъ, че Исусъ Христосъ не е поставилъ единъ апостолъ за начал-никъ на другити и сѣдователно не положилъ основата на една священна Іерархія, насилно ще слѣдва че въ Цѣрквата не сѣществувалъ Іерархія.

« Защото питали ся тѣ, що е іерархія? То е единъ редъ отъ чино-вници единъ по горни отъ други, и подчинени подъ единъ само начал-никъ, чрезъ едно съобщеніе отъ вла-

сти малко много обширни, малко много ограничени.

«Прочее като дума тъй че няма въ църквата или Християнската община *един само началник* който да е като векилия на Исуса Христа, Бурмовъ иска да каже че няма йерархия въ църквата и че следователно като искат една йерархия отъ гръцкия патриархъ или отъ Императорското правителство, нашити Българи показватъ че сж лишени отъ здравъ разумъ въ поведението си, въ дѣлата си и въ мислитъ си.»

Такова е разсуждението което нашити Българи направиха по много градове, и както съкой види, това разсуждение произлиза отъ единъ сборъ отъ твърди точни мисли и познания.

Безъ съмн. Г. Бур. не ся съмняваше че здравитъ разумъ на нашити Българи ще е доволенъ да събори софизми му и че още неговити софизми ще служатъ на нашити Българи като за поводъ за да възвратъ въ истинния пѣтъ! защото той ако бѣше предвидѣлъ едно такова сѣдствие, той не би смѣялъ да распространява въ България софизми и лъжливи понятия съ които е тъй изобилно напълнилъ торбата си въ Кіевъ.

Тѣй прочее като ся помъчи да докаже на нашити Българи че сичкити апостоли били равни и че следователно няма въ църквата священна йерархия поиска да имъ докаже съ това че не само патриархътъ има правда да имъ отласква исканията за една священна йерархия, нѣ е и длъженъ да исплати срамно отъ Патриархята си сичкити ония които ся представятъ като че сж луди, дебелоглави, неучени и глупи.

Като отъ день отъ день разбиратъ софизми на Бурмова. Екзархоса.....и цѣлѣта на тѣя софизми, нашити Българи ще ли сж благодарни отъ начинътъ съ когото сичкити тѣя софизми защищаватъ интереси на Българскитъ народъ? Ние не го вѣрваме или по добръ ние имаме уже доказателството че нашити Българи видятъ у Г-на Екзархоса и Бур. и.....твърди искусни, ние бихме казали, твърди езуитски защитници на фанариотски интереси.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛ. РАБОТИ.

Седмичната новина отъ Цариградъ е за сѣданието на Българскитъ съборъ което станало миналата нѣдѣля, 10 Януария, на Българската църква, за пригледването на смѣтките. Въ това сѣдѣние ся опредѣли единъ комисиѣ за да разгѣда смѣтките на настоятели и на сичкити разности които сж станали за до сегашната на права на църквата.

Лицата които сж избраха да съставятъ тая комисиѣ сж: Г. К. Мариновичъ, К. Славчевъ и С. Бояджовъ, и трима души отъ еснафи.

Въпросъ стана въ това сѣдѣние и за количествата които настоятели сж дали за да улеснятъ разности на съграждане на църквата. Като иди сега спомошествование отъ България, касаше ся да зна-

ятъ да ли настоятели ще задръжатъ отъ тѣя пари сумми които сж дали, съ лихва то е явно, на църквата или треба да ги оставятъ до гдѣ ся свърши църквата. Предлагането на тоя въпросъ стана отъ Г. Х. Николи, който, ние го исповѣдаме, ся отнесе чисто Български въ това обстоятелство.

Тоя въпросъ твърдѣ важенъ останѣ да ся разгѣда за до Нѣдѣля, и ние ся надѣваме че, съ постоянството на добромисленности, ние ся рѣши въ полза на църквата.

Види ся че тая седмична новинка кипятъ въ Цариградъ. Научаваме ся че Отоманскитъ, Франц. и гръц. азици сж ввели въ Българското училище при Българската църква. Хората ся съмняватъ управителъ на училището да не е станалъ Папичашия.

Правятъ ни отъ вѣнъ забѣлежания и ни набѣждатъ че отдаваме злото състояние на това училище на учителъ Г. И. Найденовъ. Ние не рѣкохме това, ние извѣстиме оставката на Г. Найденовъ. Училището зависи отъ управителъ; и управителъ е сичката причина на злото му състояние.

Единъ важенъ подлогъ ся слѣдва въ Цариградъ който, незнаимъ какъвъ край ще земе. Охридани, слѣдъ смъртта на гръцкия владика на когото злоупотребленията сж прочути, ся отпавиха до гръцката патриархия за да искатъ Българинъ владика. Депутати нѣ сж отъ вѣколко вѣрвѣ въ Цариградъ и за вѣрване е че ако приематъ отказаніе, тѣ ще ся съединятъ съ Кукушани.

Миналиятъ петѣкъ, Цариграшки първенци Българи представиха на гръцкия патриархъ едно писмо потвърдено съ черковния печатъ съ което му напомняха общията които направиха по време то на Кукушката работа, спр. да даде Българинъ владика на първата българска епархия която ся представи. На другиятъ день гръцкия патриархъ пріе друго писмо отъ Охрида съ около двайсетъ подписа. Съ това писмо и тѣ искатъ Българинъ владика и назначаватъ именно Н. И. Макариополски Н. П. Авксентія и пр.

Отговорътъ на гръцкия патриархъ бѣше, че ушѣ нѣмалъ още официални извѣстія отъ Огрида върху тая работа. Нѣ на другия день, у понедеѣникъ удивленіето, както на тукашнитъ български първенци, тѣй и на Охридскитъ прѣдставници, бѣше голѣмо, като ся научили, че гръцкия Патриархъ рѣкопозложилъ за Охридски митрополитъ Великия епископъ, отъ когото епархията му е вѣкна аманъ.

На другиятъ день у вторникъ нашити Цариграшки първенци ходиха при гръцкия патриархъ да му искатъ изтъкувание, което било, че той бѣше пріелъ маазаръ отъ Охрида съ хиляда подписа за Великия епископъ.

Научаваме ся, за зла честь на Самоковци, че гръцкия нѣмъ владика Дели Матей не ще ся промѣни; нѣ гръцката патриархия ще наименува неговъ векилия.

Новинити които пріемаме отъ България сж до 6 Януария.

Българскитъ въпросъ въ Пловдивъ зель единъ край. Глупостта на гръцити сж сползала и отъ какъ видѣли че сж лудо нѣ ся вършатъ работи паднали съ кожда да ся не туря да ся чете разиѣсено въ черковни св. Димитрия. Тѣй споредъ второто условие на патриаршеската заповѣдъ черковати св. Богородица е съвѣтъ Българска и богослуженіето ся върши по Български.

Не е нужно да забѣлежимъ до коя степен е днесъ радостта на милити нѣ съотечественници въ Пловдивъ. Онова което ще кажимъ е че въстѣржествуваніето на правдата е съкога похвално и подзвотелно. И за да предположимъ само два приѣтра, въ Пловдивъ 150 домочадія, погрѣчени Българи, поискали отъ Фанариотинъ Панаѣя, да ся чете български въ черковата св. Петка, и отъ казими на Пловдивскитъ наша дос-

тигнали жалби, съ които ся оплаквали отъ неприличното поведѣние на Грѣцити. На 9 сегашниятъ тѣя жалби требало да ся испрагятъ въ Цариградъ.

Както и да е, ние съ нетѣрпѣние чакаме краятъ на Пловдивската работа, въ която най драгоцѣнитъ въпроси на Българската народностъ бѣха въ борба. Признателни благодаренія на Н. П. Азисъ паша, желателити слѣдствия бѣдоха за ония които имаха правда. Н. П. чрезъ дѣятелността си искренности си и благосклонности си които го отличаватъ, зная въ тои обстоятелство, да ся съобрази съ желанията на Высочото правителство и защити съ съ каква правдна интереси на слабѣтъ противъ силнитъ. Н. Прев. Азисъ паша си направи единъ признателенъ памятникъ въ сърдцата на нашити съотечественници и е достоинъ за най отлични похвали.

Слѣдъ като изложи, че нито у гръцката патриархия, нито у гръцкити владии, нито у двееlementитъ Екзарха, нито у вліяніятъ Бурмо ся намира православіето, една дописка отъ Шулиятъ заключаваша, съ насъ на едно, че гръцкити владии нѣ иматъ никакво право да зематъ дѣлѣцъ отъ насъ, който изпълнява длъжностити си думатъ има право за заплата; гръцкити владии не изпълняватъ длъжностити си нѣ правятъ злоупотребления; слѣдователно тѣ неиматъ право за заплата. Слѣдъ това, праведно е да кажимъ че нашитъ дописници има повече здравъ разумъ и е посвѣстенъ отъ Екзархоса, Бур а и сичката тѣфа отъ защитници на православіето.

Сжщата дописка ни извѣстява че селянити въ Прѣславъ отказали да дадатъ вино и жито на фанариотинъ Венемина. Той ги повикалъ на сѣдъ предъ Н. Прев. Шуменскитъ управителъ. Нѣ тѣ нато увѣрили Н. Прев. за готовността си да служатъ на В. Правителство отказали изново. Н. Прев. ги оставилъ на волята нѣмъ.

Извѣстяватъ ни отъ Софія че тамошнитъ гръцки владика, Гелеонъ, заслужавалъ похвалити на събратѣ си Венемина, Шуменискитъ Сардаиалъ, двойно и тройно, треба да го кажимъ още, митрополита Софійска не е по долия отъ Шумнянската, Търновската.....Тя не ся лишава отъ роднини и браточетки, и споредъ нашата дописка тя надмива общити кѣщи отъ работити които ся вършатъ въ тѣ.

Извѣстяватъ ни отъ Търново че простѣтъ не сж правятъ прѣтивъ България нѣ прогивъ пѣлникитъ който расказа отбравуваніето на Григоровата книга и сладката болестъ на Архиепископъ му Мелетія. Читателити ни знаятъ че тоя протестъ стави по подбужденіето на гръкоманити и на Григора. За това оная отъ истиннитъ българи които ся намиратъ въ Търново отказватъ да го подписватъ. Г. Екзархосъ сж е засмѣлъ до уши чето я протестъ ще ся подаде, споредъ него отъ гръцкия патриархъ на Императорското и правителство; Той това търся съ свѣщъ.

Пріехме отъ Габрово опротерганіе на краткия погледъ върхъ подпискити прѣтѣни отъ Габрово до В. Латинія. Подписанъ отъ долиятъ класъ на Габровчани и обнародванъ отъ Екзархоса.

Писнатъ отъ Силистрѣ 1-го Януара 1880 че слѣдъ дълговѣщеніятъ расирѣж, Българете принудени помириса ся съ владикѣтъ на Р. Христово и това станало, дума дописателътъ, чрезъ друго лице, и сѣтеръ истѣе сѣ.

Ния знаеме че примиреніето е една отъ по-главныгъ Християнски длъжности, нѣ любопытни сме да научимъ какво добро слѣдствие ще роди това примиреніе за Силистренскитъ Българи т. е. ще ли нѣмъ ся позволи да читатъ въ черквитъ Български, и дали ще прѣстане веке Діонисъ отъ есѣтственіятъ си зложъ и неаппетитъ, что има

за Българския языкъ, или ще стане, като приказва баянѣта, като пріятелството змѣйтъ съ единго земледѣлца.

Послѣ дописката прилага:

.....Тукашнитъ Българи ся вихъ още съ начало слаби и милodusни не можамъ да угадѣтъ каква роль нѣмъ грайтъ Грѣцити; тѣ не познаватъ че Патриархята ся гаври и поддиграва съ тѣхъ прошеніе, что бѣхъ отпавили до Великия черкв да ся плачатъ отъ безчисленитъ злоупотребления на владикѣтъ и да имъ променѣнето му. Не ли нѣмъ проволи съ свои странж Екзархъ за да испита работѣтъ отблизъ? и кого? Мисемврийскитъ Кефора, отъ когото выка аманъ е хіята му, и горѣ Българи не могатъ спомогнатъ да му ся исплатѣтъ съ рѣшѣтвенитъ данѣци что налага не само живитѣ, и на умрѣлитѣ; Послѣ като тидохъ на Русе и сѣдѣхъ толкози рѣшѣ, не измалѣхъ ли ги и оттамъ като казаха, идете си въ Силистрѣ и като до заповѣдъ отъ высочата порта выка-дѣмъ, и тѣмъ си останѣ до днесъ?.....

Нѣмъ сѣтъ, като нѣмъ ся рѣде сѣдѣство. Х. Ибрихимъ пишѣ по-голѣмъ тѣмъ стажа на училището да учѣтъ дѣтѣ си Български, и призовахъ за учителъ сподива Р. И. Бѣсковъ, какво сторѣ грѣцити и владикѣтъ? Дойдѣтѣ имаше рѣшѣи учителъ контрата си подписанъ наи първитъ граждани и другитъ Българъ съ 31 подписа, нѣколко и, ибѣдѣа чѣтау направиха мазарѣ; какъвѣтъхъ всѣкакъ о дѣли учителя и го изгониха, а Българе безъ да ся съятъ, че това бѣше голѣмо безчестіе и срамъ за тѣхъ, останахъ милodusни на сичко, и прѣтърпѣхъ да ся не жертва едно лице, едно цяло доморѣство думамъ, на Грѣцкитъ зложъ. Тѣмъ помислихъ никакъ че направихъ съ тояжъ до вѣкъ неупрѣстимъ грѣхъ, като го направиха да си остави хубавото мѣсто и прѣдѣдохъ на грѣцкити гѣнепѣ.....

Наизрико се българскитъ Силистрѣнци, сѣмъ не сж въ състояние да побѣдѣтъ своитѣ файлини, нѣ ся разговарятъ въвъ Български, а като дѣдѣтъ у дома хоратуватъ вѣнѣщи съ женитѣ и дѣтѣта си.

КОРЕСПОНДЕНЦІИ НА БЪЛГАРИЯ

ДЖУМАЯ 28 Декевр. 1859

Господине редакторе на обични въ Българія!

Като гледамъ сѣмъ нѣдѣля въ вѣсника ви дописки отъ разни градища и селѣ въ които съкой си излага жалобѣтъ и гѣлѣдѣта отъ Кара-казанскитъ пѣрчове, пріемѣмъ смѣдѣсть и азъ — ако и да не е нѣ работа, защото сѣмъ сиромѣхъ грѣцѣръ — да ви помолихъ, да дадете мѣсто на доимѣ редовци въ стѣлпѣветъ на обични въ България.

Нашѣтъ пастырѣ, както знаете, е прочути Великимъ Прѣславскимъ. Той споредъ обичая си дважъ въ годнитъ тоестъ по вѣлки заговѣзѣни и по Певрови постѣ дохожда да нѣмъ поѣтѣва, ц. разбира се я, да нѣ страже и дои. Нѣ тѣсѣ година змѣчѣхъ ся, кога ненадѣвно ся яви въ четвъртъ срѣщу Рождество! съ намѣреніе въ тои пріазникъ да служи тѣмъ литургіѣтъ, а въ втория день да иди за Османъ-пазарѣ, и оттамъ да си обиколи сичката епархия. И тѣй сутринѣтъ сичкий народъ стече ся въ църквѣ, зар двѣтъ, че, като е и дѣдо вѣдѣа, службата на тои Св. Празникъ ще стане по тържественна и по блистателна. Нѣ колко ся измалѣхъ горѣ! Находѣтъ сѣ събра и чѣки, и Н. Пр. го пѣмъ! Най сѣтъ доде, обѣче се и службата ся наченѣ. Охъ братко! да бѣхте тука, че да видѣте масѣралѣци на свѣта! Като се разбѣрза тоѣ, като ся раскрѣпѣ като дѣръ пѣръ съ прѣ-

опитали си глас; то прилича на кача-
тъчии ли да кажат, на сойтария ли, на мас-
лария ли, не знам какво име да му дам.
Друго няма отсвѣтъ на поповѣтъ да выка-
бре ешектеръ! бре керататаръ!
бре незевенкеръ! Едина отъ попове-
тъ улови за брадѣтъ и му расклати глав-
та; другия мушна по ребрата, шото при-
дрѣ чейкътъ. Ний отива замръзнахме на
мѣстото си. Единъ ниймъ една гюрюглия, кой
чете, кой пѣе, какво се върши не е познатъ.
Въ какъ църквата заприлича на кръчмарница
или по добръ на вертепъ разбойнически
мѣсто домъ Божій!

Из туй сичко не бѣше за друго, сѣмо
наискара за позволия чясъ литургіята че
да има време да си продава нафурѣтъ за
до примиче, нѣма да се поешетендише
на женѣтъ въ Божій храмъ!!! Когато се
четеше «Вѣрую» а поповѣтъ държашъ нѣкъ
мѣсто поздуха, той к то нѣкой Хаджи Ей-
зазъ обрѣща сѣ и дума на поповѣтъ: «е мѣ
нафурѣ чикирѣмъ вѣрме есейниъ
парасѣзъ, зѣре сойра джобѣтъ
назѣа, кадаръ отамасѣмъ. Виж-
те какво се чете отгѣръ му, а той какво
мысли. Народѣтъ растреперѣлъ отъ страхъ
божій, като чете символѣтъ на вѣрѣтъ, а
неговѣтъ умъ, неговата мысль, неговата
душа, неговѣтъ Богъ—парѣ, че пакъ парѣ!
И туй искара литургіята съ такъви «крѣ-
щѣци, выкове и поирѣжѣни за три четѣ часа;
посѣлъ зафанъ да си продава стѣжѣтъ: нѣ
поисерѣтъ му останѣмъ твърдѣ малко за-
шото народѣтъ оскърбенъ отъ тѣзи проти-
ву-Християнскы неговѣ посѣжѣмъ, разотиде
си съ прокетѣтъ върху този извергъ, кгото
чедолубивата ни Майка—Великата църква го
е поставила за нашъ пастырѣ!!

А най много ни учуди, каго го видѣхъ
въ църковнѣтъ службѣ, облечѣтъ съ Ар-
мѣрейскытъ си одеждѣ, а безъ корона.
Сынъ се научаваме че ѣмъ остави въ Шю-
мненскѣтъ си (кой знай дѣ), а на три-
танѣ отъ бързѣмъ ели дѣмѣмъ да ѣмъ
теме.

Такъзи сѣ, Господине, неудоволствия-
та ни взобше на сница, ще присѣтствува-
ме въ църкѣтъ, за туй моля въ да ги вы-
сѣте въ вѣстника ви, за да видѣтъ и узна-
ють вѣстникѣтъ, «що защищаватъ кара-
кавското православіе, а най-паче вишѣмъ
сѣбритъ Българскѣтъ, за какъ православны
хора зѣдѣтъ, и да пѣмъ самъ себе, да ли
е възможно да се тѣрѣмъ такъзи подиграва-
не съ вѣрѣтъ, языка, народностѣтъ и
истѣтъ».

До толкѣтъ за сега, прѣтелю, зѣшото
мѣштѣ ми сѣ сгорѣли, и бързѣмъ да си ме-
нѣмъ и опежъ бардучетата, за да ги етещи-
дисамъ за Сурваки. И тѣмъ оставѣмъ вашъ
доброжелатѣлъ и прѣтелъ
Дѣдо Тошко грѣнчарѣтъ.

СОФИЯ СУРВАКИ

Господине уредниче на България!

Не знамъ коя е причината, дѣто
никакъ не видѣмъ да помянете нашѣтъ
брадѣ, въ вѣстникѣтъ ви, или мысли-
те, да не заслужава похвалѣтъ на сѣ-
братѣтъ си Веніамина, Шумненскы-
тъ Сарданалъ? напротивъ—двойно и
тройно: не толкова за гнуснѣтъ му
дѣла, колко за дълбоката политика, съ
коя дѣйствува и лѣсти тукашнѣтъ про-
стодушны Българе.

Господине! колко и да не са па-
да на мене да говорѣмъ за работѣ кон
сѣ отнесѣтъ на общипата, колко и да
не можа да пиша правилно; нѣ като
Българинъ, на кого сърдцето гори за
народното добро, и кой прѣпочита о-
бщенароднѣтъ ползѣ повече, негли со-
бственно—своѣтъ, не можа да прѣ-

мълчѣ работѣ, отъ кои сѣко Българ-
ско Християнско сърдце трѣбува да
са трони до най высокъ стѣпенъ. Тя
сѣ, Господине, поведеніето на свя-
щенникѣтъ, исправността имъ въ о-
тношеніе камъ църкѣтъ, и, както го-
рѣ рѣкохъ, дипломатіята на тукаш-
ный—тѣ фанариотинъ. Сѣкы Българинъ
знае, че за насъ, Българетѣ, за сега,
сѣществуватъ при другѣтъ, два по-
важны вѣпроса, върху истѣтъ пред-
мѣтъ, тѣмъ сѣ: освобожденіето на Бъл-
гарската църква отъ грѣцѣтъ, и улуч-
шеніето на духовенството ни. Първо-
то, нѣ-ала, съ милостѣта царска ско-
ро ще добѣмъ, за второго, трѣба да
обрѣнемъ сичко вниманіе, зашото въ
него сѣстои, повече, бѣдѣщего ни на-
прѣднуване, шото отъ тукъ на тѣмъ,
фенерскытъ матрѣлазы на Божіи
работѣ, да не продаватъ така просто,
кому бѣде, благодатѣтъ на Свѣтъ
Духъ. Грѣцѣтъ, види са, прѣдчув-
ствуватъ скорошното си изгонване изъ
България, нѣ пакъ сѣкакъ са трудѣтъ
да съхранѣтъ прѣдшното си вліаніе
надъ Българетѣ. Нѣкои истинны Бл-
гаре, т. е. Българе, кои никога не
сѣ были участници на Владышкытъ
безбожны дѣла, познахъ шото годѣ лу-
кавѣтъ имъ злонамѣренность, и на-
чѣхъ далечъ отъ нихъ да бѣгатъ.
Грѣцѣтъ захващѣтъ сега другъ роль
да играѣтъ: тѣмъ обрѣщѣтъ хулытъ, на
ласкателства, гордостното прѣзреніе—
на лукаво и притворно, ушь, добро-
желателство. Това правѣтъ на чор-
баджитѣ, които, безъ да ви кажа,
знайте че сѣ главната причина на
владышкытъ злоупотребленія. Така тѣ
съ тая лукавщина и още повече съ
сѣдѣйствието на дългытъ чибуцы и ме-
лянѣтъ си уста, привлечатъ на своя
страна неопытны—тѣ, най повече,
себелюбны чорбатѣмъ, подобръ негли
съ другъ нѣкой начинъ. Кога са сби-
рѣтъ около намѣстникѣтъ Христовъ,
тѣмъ наши чорбаджѣ, захващѣтъ разго-
ворѣ за младѣтъ и за вѣремената кои
дочакали, че божемъ были, младѣтъ
не знамъ какъви и не знамъ шото, при
това стрѣмѣно было да не падне огнь
отъ небото и изгорѣтъ и оны, пра-
веднѣтъ, заедно съ тѣхъ, по причина
на безбожнѣтъ дѣла на младѣтъ. Тя
да оставимъ. Сега дѣдо владыка, го-
товъ, поема отъ нѣхъ рѣчѣтъ, и за-
хваща: А бе кардашларѣ! вѣмъ нали
видѣте колко добринѣ сѣмъ направилъ
колко парицы дадохъ за она работѣ!
ами пакъ за тая нали сѣмъ себепъ
азъ да стане? какво ще искатъ отъ
мене, и зашото ма пишѣтъ по новинѣ-
тъ? Такива и други много като имъ
наговори владыката, и като испѣжѣтъ
по нѣколко ракіицы, бакарѣмъ ки, че
нашитѣ.....кои са поставѣтъ да
радѣтъ за общото добро, рѣшаватъ
сѣкакъ да защищаватъ свѣтъныя му;
така шото владыката като имъ нахули
оглавникѣтъ, захваща пакъ по своему
да дѣйствува, а оны глѣдатъ съ тако-
ва равнодушіе, като кога човѣкъ са
намира на нѣкой мандра, по стрѣжба,
и глѣда съ удоволствіе какъ сѣбла-

чатъ овцѣтъ и имъ зематъ вѣнѣтъ!
като са обеспечи отъ тая страна на
пр. прѣмѣмъ пакъ първытъ сѣ надме-
ненъ видѣ, и чуешъ го да казва нѣ-
какъ съ извѣредно вѣсхишеніе «бѣтъ
Аллахъ векили имъ!» ама на кого
казва? на когото му минава—на се-
лянетѣ, за които Митрополіята е го-
това чума. Кога нѣкой отъ тѣмъ си-
ромасы са случи да влѣзе за нѣкой
работѣ въ тѣмъ Митрополія, обрѣната
на керхана, то ще го помни зѣ мно-
го вѣрѣме, зашото шомъ влѣзе, захва-
щѣтъ владыковѣтъ грѣцы, кои сѣ въ
голѣмо изобиліе около него, да го
подкачатъ съ думы, рѣчѣ, дору нѣ-
когашъ го и псуватъ, а случавѣ са
да го и упирѣмѣтъ; отъ това сирѣ-
масытъ кога влѣзѣтъ отъ портѣта ра-
стреперватъ са и быпрѣпочели да идѣтъ
прѣдъ найлошнѣтъ турѣцы, нежели прѣдъ
владыката. Понеже поменѣхъ митропо-
ліята, то нека кажа и шото са чани въ
нея. Она е прѣтворена на керхана;
въ пѣленъ смѣсьтъ на словото, рабо-
тытъ кои са извършуватъ вѣтрѣ, над-
минуватъ оны на общѣтъ домове; и
сичкы тѣмъ ставѣтъ подъ покровител-
ството на Свѣтъ Гедѣона. На какъвъ
дѣволъ! шото тѣмъ много родницы има
той владыка? и ако ги има шото не
работѣтъ, ами сѣ са набрали като
гаргы на лешъ? какво щастіе! какъви
выгоды, да е човѣкъ роднина на вла-
дыка! охъ! охъ! охъ! само да лѣжи,
да иде и да.....съ оны, кои за-
тварѣтъ по църкѣтъ и въ конѣтъ
(Митрополіята) за да са уцѣломѣдрѣтъ
Нѣ не само владышкытъ родницы и-
матъ тѣмъ сгодности, не; трѣба човѣкъ
да е грѣкъ, и да върви съ дѣрзнове-
ніе въ конѣтъ; тамъ ще намѣри от-
личенъ прѣмѣмъ, макаръ да е и сюр-
гонъ отъ друго мѣсто; като напро-
тивъ Българетѣ, както казахъ, оти-
ватъ като на вѣсило, *) хемъ не на
праздно, нѣ, по обычай, съ нѣкое
прасѣ, курка, кокошкы, масло и дру-
гы много нѣща. Така, казвамъ, и пакъ
баремъ едно кафе не имъ даватъ. То-
ва направѣмъ и съ мене, кога зане-
сохъ единъ курканъ прѣди нѣколко
денѣ. Като ма видѣхъ прѣзъ стѣклѣта
че носѣмъ нѣщо, проводѣмъ Димитра,
Текирдаанскы чапкѣмъ, да ма посрѣ-
щѣне. Той така грубо, безъ да ма
попыта понѣ отъ дѣ сѣмъ, грабѣмъ отъ
мене бибѣтъ, шото малко останѣ да
мѣмъ раскѣжъ. Менъ ми доста докривѣ
зашото бѣхъ си обулъ новѣтъ шоп-
скы гащи, понеже си мысляхъ, че
грѣцѣтъ сѣ са ползували нѣщо-си
отъ уроцытъ на България и са ста-
нѣли по умны и по вѣжливы, та бел-
киамъ ма покѣнѣхъ да влѣзѣмъ и да цѣ-
лунѣмъ свѣтънѣтъ дѣсницѣ на Н. Пр. О-
баче сѣвѣмъ противното послѣдува:
като зѣхъ бибѣтъ, вече не ги видѣхъ;
стояхъ доста вѣтъ дано са сѣумѣ-
сѣтъ да ма покѣнѣтъ, нѣ нѣто това
быде. Трѣба между това да кажа, че

въ това вѣрѣме конѣтъ бѣше пѣленъ
съ грѣцы, модѣ, модѣ.

Азъ додѣ стоѣхъ вѣтъ мысляхъ си
колко нашето отечество е злополучно
чрѣтъ тѣмъ грѣцы, проклѣты бѣломорцы.
Безумнытъ! шото не размыслятъ, че сич-
ко шото иматъ отъ Българетѣ е: хлѣ-
бѣтъ шото ядатъ—отъ нихъ; дрѣхы шото
носятъ—отъ нихъ, дору и чорпѣмъ
на краката имъ сѣмъ отъ Българскытъ
гѣрбове; за какво прочее да ни на-
скѣрбѣватъ и отчуждаватъ така? зашото
грѣцѣтъ, дошли отъ намѣтъ си, да и-
матъ пѣлно право въ конѣтъ, а нѣмъ
да са прѣзираме? това не показва ли
че у насъ нѣма народност, нѣма лю-
бовъ камъ отечеството и, най послѣ,
нема желаніе въ сърдцѣта ни за нѣ-
равственната, духовната наша само-
стоятелность? Жалко! жалко! жалко!
наистинѣ жалко! шото сме са порабѣ-
ли отъ нѣколко глѣдны грѣцы! какъва
правдина иматъ тѣмъ надъ насъ? кой
имъ ѣмъ далъ? Ако е Султанѣтъ, той
го е направилъ по грѣцко наваждане
и безъ да знай, че Българетѣ сѣмъ другъ
народъ, отъ друго происхождение, на-
родъ съ други нѣравы, сѣвѣмъ раз-
личны отъ грѣцѣтъ. За то пакъ до
него да паднемъ, и онъ като разумѣе,
че нѣмъ не сме то, шото и грѣцѣтъ, ще
ни даде тѣмъ правдины, кои даде на
дидѣтъ ни, Султанъ Магомѣтъ II т. е.
независимостѣтъ на Духовенството ни,
за което Българетѣ тронуты отъ една
искренна признателность, не ще прѣ-
станѣтъ отъ да молятъ Бога, за благо-
денствіе то и побѣда на врагы тѣмъ на
Негово Величество Ав-
густѣмъ шѣмъ нашъ царъ
Султанъ — Абдул — Мед-
житѣ, кейто, при сичкы други
милости, които всѣдневно излива вър-
ху насъ, покорнѣтъ неговѣ рабы; ще
прибави и тѣмъ, за които Българетѣ
ще са постарѣмъ да покажѣтъ сво-
ето, камъ прѣстоитѣтъ, благодареніе и
дълбоко почитаніе, чрѣтъ по прѣ-
дана и усердна послушность. Тя и
другы много мысли, върху това, нево-
лно минавахъ прѣзъ главѣта ми, и
слѣдъ това усѣтихъ да са заражда въ
дълбочината на сърдцето ми силно от-
вращаніе противъ тѣмъ просѣцы; отвра-
щеніе, кое, вѣрѣмето колко минава, то-
лко и оно расте, и до толкова е до-
стигнѣло шото грѣкъ нѣто да ми са
помине искамъ.

Сега чуйти и за свято-крачмар-
ско поведеніе на священникѣтъ. Жалъ
ми е да говорѣмъ за това, нѣ нужно е,
за да бы прѣстанѣли такива злоупо-
требленія, отъ страна на владыцѣтъ, и
да са глѣда за напредѣ да са нерѣко-
полагатъ недостойны священники; за-
шото слѣмъ какъ може да стане води-
тель на другѣтъ? или самъ като не-
знай друго, освѣтъ дѣ има хубаво ви-
нѣ, ще може да на исправи и да ни
покаже правѣтъ пѣтъ? конечно не.

По злощастію, тукашнѣтъ попове
сѣ честиты да иматъ заслужены пох-
валы, достойны за прѣмуществѣта нѣмъ.
Голѣма, Господине, сѣблазнь на цѣ-
ркѣта! въ това обстоятелство пада са

*) Азъ говорѣмъ исклучительно за селя-
нетѣ, на кои простодушіето е на высокъ
стѣпенъ.

да кажа Турекътъ пословъ на Имамъ усурдукъ..... «та е права, и ний сме достигнали до таково положеніе.

За владыката най голѣма грѣха е да удържи вліяніето си върху църквытъ и особно надъ поповѣтъ, и папистичъ онъ постига цѣльта си, като ржкополага най псѣвжытъ пѣнцы за священнослужители! Пѣздене си упои единъ добръ вѣкъ, отъ мада планина, за хатѣръ на киръ.....

Дѣсь пакъ да видите каква мечка, отъ най дрѣхытъ на Витошъ-планина, прѣкланѣ главъ прѣдъ Н. Пркой призвава наитіето на Свѣтътъ Духъ върху тоя скотъ, и произнасікъ съ сквернытъ си уста «ахшюсъ, акшюсъ, акшюсъ». По тыя може съкы да си прѣстави, колко сме за съжаленіе, що сме са оставили на двама трима чорбаджии и на единъ клекътъ грѣкъ, да ны вѣржытъ какго щжтъ, и да ны поставжытъ за попове слугытъ си, сензытъ си и пѣкой говедарѣ! че така было добръ за тѣхнытъ хисапы, на дѣда владыка, за да му сж слѣпы орудія, а на чорбаджинтъ за да нмъ ходжытъ по водата.

Таковы сж, Господице, сичкы тукашны попове безъ исклученіе, църквжтъ тврдѣ не тражжтъ, а за механата и калпацытъ си даватъ сиромасы. Ако нѣкакъ са случи празникъ и трѣба да иджтъ въ църква, то можете да си прѣставите каква е комедія! Казувать за едного, кой най напрѣдъ былъ говедаръ на единъ турчинъ, послѣ, за да го награди Агата му направилъ го попъ, че като излѣзълъ веджжъ на входъ, забравилъ са; постоялъ малко, па си влѣзълъ безъ да каже нѣщо. Другъ, на скоро упопентъ, кога го свѣтували да остави виното, казълъ: никогъ неможа направи това; какъвъ сжмъ азъ да са дѣла отъ толкозы други попове? Трети, на едно село, минжлъ край бѣчовата, и отишълъ та са буфнжлъ въ рѣката, отъ дѣто, казвать, и отишълъ да са сдружи въ пѣкальтъ съ.....драм.....

Нъ отъ сичкы други най отличны сж: Икономътъ, Екзархътъ, Архимандритътъ на Кремиковскій Мънастирь и братанецътъ на владыката Діаконъ Евгений—Хеличабалъ. — Първытъ е на голѣмо уваженіе у владышкытъ, по причина на хубавата му дѣщиря. Той никогъ не са види трезвенъ.

Вторытъ е на честь у самытъ владыка, защото никой другъ толко искусно и немидостиво не съблжя сиромасытъ, на владыковъ счетъ, колко онъ. Священничеството отъ него е далечъ, колкото владыката желай народното добро. Третьтъ и четвѣртытъ, грѣцка изметъ, особено са отличавать по свонѣтъ гнусны дѣла, тѣзы сынковцы явно вече хванжжъ, безъ да са срамувать священнытъ чинъ, да ходжытъ по прѣтелкы и да довождать въ конакътъ отъ прѣсны попрѣсны. Това съкы отъ Софіянытъ види; нъ шо га глупо, непростително и безсѣзнъ! шо търпѣніе? прѣвѣсходъ

ходното нмъ простосърдечіе ги прави съвѣрны: оны мыслжтъ че е голѣмъ грѣхъ да са проповѣдять и изваждать на бѣло лошытъ постѣпки на нестойното духовенство, и по това мѣлчатъ безъ да знажтъ, че съ тая несмѣшность, даватъ му случай да мысли, че тій нито имать умъ и очи да виджтъ шо са чини, нито пакъ разумѣвать, че работытъ шо врыше духовенството, сж противны на религіята и званіето му.

Въ заключеніе, трѣба да ви кажа, че у сѣрдцата на селянетъ, влѣдѣй по друго чувство; чувство чисто народно, кое ги прави да усѣщать нѣобходимостъ за излѣкуването на зачернюванетата, кои грѣцытъ и простото духовенство съкы день прибавжтъ на народътъ. Жално само шо нѣма кой да ги ржководствува и поучава шо трѣба да правжтъ и какъ да постѣпвать съ нихъ. Това, прѣимущественно, на селянетъ чувствованіе, не са съглѣдва и въ гражданетъ, а то станжло бы нѣкакво измѣненіе. Въ частъ на запечатваніето на писмото ми, научавамъ са че владыката прави довечера зѣфетъ на чорбаджинтъ, това може да е отъ парытъ (2,00) гр. шо ги зе отъ днешнытъ упопентъ. Тоя попъ хвали са, на шо го свѣтували да са не попи, защото не е достоинъ и незная да чете, че по селата дращали за него, то е съ отворяны обятія го чекали. За сцена та на упопването му оставямъ другому да ви ѣ опише; а пакъ азъ защото мржжжъ и ще ма чекать дома, свѣршамъ като ви молиствовамъ много години.

СѢК. НѢЩА И НОВИНИ.

— Какво ново-ветхо има отъ Цариградскыты особно отъ Балканскыты Българы?

Ново-ветхо е, че още не сжмъ прѣлаъ подробности за оныя нови-ветхы, за които споминажтъ въ опасенѣдѣшнѣй листъ; нъ въ мѣсто тѣхъ нмамъ да кажѣмъ на читателиты друго ново-ветхо.

Спомоществованіята на Цариградскы Вѣстникъ отъ день на день умирали по вѣтъ както и тука, и не са съживѣвали вече. Пѣда ся неотчайвать прѣтелиты на Цариградскій Вѣстникъ и Содружіе. Ц-Градскій Вѣстникъ нѣма да умре. Не! Богъ ще да ны упзи отъ да ны постигне таково зло— да изгубимъ таково нѣтъ. О! Ахъ! Фанарѣсти знажтъ да са грѣжытъ за маѣното си стадо; тѣн неосгавать да са строши тѣхна та пастырскъ сврка, която ежегодно обковавать съ злато отъ турскы лири. Боли ли глаажжъ Г. Екзарха, че нѣмади хората похтъ да лапать Одуевыты му хапове?!

Ново-ветхо отъ Балканъ е че нѣколко родолюбцы съ здравъ размждокъ, нъ поспѣпжтъ съ повечко сгонжмъ, та станалъ блудкавъ, и полжтъ съ повечко фанатизмъ, та достигналъ да си изгуби благоуханіето, — ухилили сж ся до уши, че щяла да прѣстане отъ да излизъ България. — Поздравлявамъ ги съ това щастіе, и отъ сѣрдце нмъ желажъ да имъ остане нѣчно тая надежда.

Охъро, Г-да родолюбцы! Така вы иска нашѣй за оплакване достоенъ народъ! като направите или като сполучите да вы падне на мѣсто родолюбивото ви сѣрдце, и народътъ ще добѣе златны дни— ще цѣне и ще ся спаси!! — Охъро! —

Тая мѣсячна фаза ще бѣде изобилъ

на съ важны, нъ, за наше злоподучіе, жалостны новы-ветхы. ..ано издѣжтъ лѣжжы прѣдѣвѣщаніята ми!

— Г. Екзархосъ сравнява два стиха на раздавачъ на България по нова година съ стиховети на панславитскиты пѣвцы. Това сравненіе бѣше предметъ на единъ отъ първиты му членове и Г. Екзархосъ бѣше щастливъ да го направи. Види ся че тыя 2 стихове сж го много занимали.

— Въ послѣднытъ си брой Г. Екзархосъ извѣстыва че сме писали ушъ до нѣкон чорбаджии и сме ги прикаивали да правятъ прошеніе до папата. Ако быхмы желали да обнародваме такива глупости, нме ги быхмы сдружили съ приписката на Екзархосовиты писма които е той пращаль до чорбаджинты, а не нме, и които ни ся провадила. Ако условіята на тайниты ни го позволяваха нме го быхмы направили за Екзархосовъ хатѣръ, быхмы му показали градовети глѣто е писалъ и зичата до които е писалъ и още повече нме му быхмы казали че на сѣкадъ го сж наричали шарлатанинъ, по причина на тыя писма.

— Господице Редакторе!

Бжрзамъ да ви съобщж важно извѣстіе за нашѣтъ мѣлъ българскій народъ.

Подъ заглавіе «За самоглавжтъ **АРХІЕПИСКОПЪ** на **първѣтъ** **Густиніанъ** **Охридъ** и **Бѣларія**» прочетохъ вчера ненадѣйно едикъ книга на греческы языкъ, печатанъ въ Атина. Обдържаніето на тайж книгъ може да разсѣди всякъ единъ отъ заглавіето, че е колкото за сега самото и първо съкровище за насъ. Гърчо-легити разумѣхъ вече че, деспичскія нмъ поводъ не чини пары, и почнажъ да игражтъ другъ роль. Това за насъ е самото добро което чакаме отъ тѣхъ, нека прочеетъ съ изѣресаниты си главы правжтъ что то щжтъ, мы же да ся радваме че имаме като тѣхъ непрѣтели!!! Оставжмъ за други пѣтъ на дълго да вы пишж. За сега же съ въскршеніе сж стѣпавъ перото ми да извѣсти на почтенныты ви читатели че тукашныты извѣстны вече за родолюбіето си Българы, изъ които едикъ двама тврдѣ настояжтъ, сж предпрѣли колкото скоро да ѣмъ привѣдѣтъ и напечатжтъ на българскы нашъ славенъ языкъ.

Цареградъ 15 Януаріи 1860

Единъ изъ тврдѣ многото.

Нія не смѣ чези тая грѣцка книга, за да можежъ сега да кажемъ нѣщо. Нъ нія ся научавамъ, че тя не е друго освѣтъ о нѣя членове които ся пишехж прѣдъ нѣколко прѣме у грѣцкото періодическо списаніе «Пандора». Съчинителътъ иска възобновленіето на тая Архіепископія, нъ съ тая само причина, защото тая архіепископія была и трѣбува да бѣде Еллинскъ. Ние же додемъ върху тоя прѣдмѣтъ

— Пишать ни отъ Кѣзжжжжъ отъ 3 Януарія:

Единъ цинцаринъ, на име Никола Каркалекъ, ся прѣдставилъ прѣдъ единъ отъ наши тырговцы съ едно писмо отъ Г. Христа П. Тѣпчичешова, у което казувало тоя тырговецъ да даде на реченіятъ Никола 30-40 лири. Тырговецътъ туку като погледнува писмото, завчасъ разумѣва, че този шарлатанинъ самъ писва писмото и уйдурдисва подписката на Г. Хр. П. Тѣпчичеша. Като искать да го даде у ржцѣтъ на забитина, рѣкълъ му да дойде на другія день да му брой лири; нъ нашѣа калпазанинъ не ся явилъ вече и изчезнѣлъ отъ Кѣзжжжжъ. Казувать че този цинцаринъ былъ едикъ врѣме слуга на Г. Хр. Тѣпчичешова. — Ще сторите добръ да помѣсите това извѣстіе у лѣстѣтъ си, за да не бы нѣкой ся излѣже, защото тоя шарлатанинъ може и на друго мѣсто да дрѣзне да стори единъ таковъ куражъ.

— Прочитаемъ въ Ц. Вѣстникъ «Науку» ваме ся че по верховна отъ Римъ заповѣдъ, всѣти папѣшны църкви, калугери, калугерки ся приглашавать да отворять едикъ по стѣпаніе за распространеніето на Латинскій подъ имя България Вѣстникъ въ нашето отечество Боолгарія.

За сичкы отговоръ нме му обнародуваме слѣдующето което намѣрваме въ пискиты си отъ Разградъ, 3. Януарія:

• Прѣимательтъ на Ц. вѣстникъ имачонзи день угощеніе, на което прѣсѣствуваха до 40 души стари и млади. Тѣн кат видяха нѣколко листа на ползцата нещж нито да ядять нѣтъ да пѣять. Едни выкамахнѣти ги вѣтъ! други! бе дайте ги да занесемъ на Арнаутъ-кююскіяты пѣтъ за да ги затрупами съ каманиты на аниатѣта. На пѣтътъ между Разградъ и Арнаутъ-кююима купъ отъ нѣколко хиляди кола каманкой знай отъ кое врѣмѣ, тоя купъ камансея зове а н а т е м а. — Най сетѣ, едикъ простъ челякъ излѣзе рѣши въпросъ, като каза: бе хей кардашъ! на 25 каманне требали и едно магарѣ? като прѣиматель 10 България, оти да нема и едикъ Ц. вѣстникъ. Сетѣ кат ги разбраха. Усукаха пѣ на турчки, запазили ги катъ свѣщи и какаха! за Екзархова душа а а а а.

Когато разликата на Екзарховиты нашиты спомоществователи е е 9, и кога Екзархосъ е пспадналъ да има по едикъ спомоществователь въ сѣкой градъ, сѣкой разумѣва кой има нужда отъ «стипаніе» отъ мѣлостиня.

— Пишать ни отъ Маглишъ: «Г. Груюглу ни натрапи умирисаната си пастырма и стеръ истемесъ по 5 т. оката. На Казанлъшкиты бакали направи щото. Тука най добрата пастырма ся продава 3 1/2 а Г. Груюглу ни дава отъ свѣумирисаната пастырма която и кучетата бѣда не ядять. (Маглишкы бакали.)

— Извѣстывать ни отъ Разградъ че е слѣдствіе на една жалба отъ народътъ на Императорското ни правителство, пазарытъ който ставаль въ недѣля ся прехвърля въ вторникъ.

— Пишать ни отъ Разградъ, 3 Януарія: «празници на Рождество Христово ся празниваха по нѣтъ тврдѣ весело. Младиты почитать стариты а тѣя слушать и обичать младиты. Тука, катъ въ 40 седа околны нема ни б а д ж а нъ отъ похвалната Екзархова тайфа, зато немахмы и бой не само въ църквиты нъ и въ маханги. Немами и Еничери, както въ Шумянъ, за туй когато ся събрани разбирали си отъ хоратъ. На 300 кѣщи Българы имали 3 пола; едикътъ е малко хромъ въ Българшината, нъ и то е лесно.

— Пишать ни отъ Т. Пазарджикъ: «когатъ замина отъ тука Смоковскіяты владыке Дели Матѣкондисъ въ ханътъ на свойтъ единородецъ Анастѣ. Тогава още бѣше въ постити. Дели Матѣ стикато лудъ изъ ханътъ, трѣща отъ полугъ на полу и доврши кокошиты яйца. Кокошкиты и мисиркы си лѣноха вечерѣта скришомъ въ фурната Ташъ кавъ

— Оплаквать ни ся отъ Самоковъ че нѣкой тешии приверженици матееви крадели отъ пощѣ вѣстникиты (България) и слѣдъ катъ ги прочитали ставали ги на коя да е кѣща или ги пращали чре непознато лице до спомоществователиты. Тѣ нѣмы право да земажъ чуждиты вѣстници по каква дпричина. Нме нмъ извѣстываме днесъ за първи да че ако го слѣдвать, нме ще ся принудимъ да писмъ нашиты правдини и правдиниты на нашиты спомоществователи.

Монети въ Цариградъ 1860 Януаріа

Лир. Тур.	Гр.	123	30
Лир. Англ.	...	136	30
Милицъ	...	63	35
20-франгъ	...	109	30
Полъ Имп.	...	110	
Медж. бѣло	...	24	20

Шументъ 3 Януарія 1860

Прѣдъ да кажѣмъ нѣщо за града ни, искаме по първо да научимъ на почтенити читателя на Българіѣмъ грабителствата и злоупотреблѣніята които безсѣмѣстни и безвѣрни Фенерскы владыцы извършаватъ отъ толкова врѣмя насамъ между простодушныи и вѣрны Българи, и които сѣмъ веке явны въсякому, за то мислимъ не е нужно да ся говори за нѣмъ беззаконства; защото ние тука Българети, като ги претърпяваме всякогы и ги глѣдаме явно прѣдъ очи си, ни е достигнало до толкова щото не щемъ не само да ни ги приказватъ, нѣмъ още и да ни ги научатъ. Азъ не бы желалъ сѣмъ да научимъ и на честныи читатели на В. Българіѣмъ гнусныи злоупотреблѣнія на Н. Преосвященство [??] Венемина, защото, мислимъ, че и тѣмъ сѣмъ веке наситили да слушатъ чеговаты безбройны похваления [?] само и само да имъ докарамъ на ума жалостно то и грѣшно състояние на нашето ушь православіе, на нашѣмъ вѣрж, която е принадлежала днесъ до толкова щото да ся управлява и прѣчистити и обряди да ся извършаватъ отъ най свѣрныи рабѣ като Венеминиовыи! православіе, което Г. Екзархошъ, князь на мѣшкити, иска да защищава [!], православіе, чрезъ което Габровскій богословъ, Габровската искухляла кратуна, мѣшкити ся да заслѣпва народа ни съ заплужденныи си ушъ и съ безсѣмѣстныи си ударенія. Отъ истинныи сици познана, че православіе е най чисто, най свято и най спасително вѣроисповѣданіе, нѣмъ дѣ е то православіе? у койжъ души на свѣта ся намира, и на койжъ странж на земѣмъ ся нахожда? у Фенеръ ли дѣто ся извършаватъ най срамныи раскошества между Фенерскыи коконы и владыцы? у владыцы ли по Елархиты на Българіѣмъ дѣто ставатъ най голѣмыи грабителства и злоупотреблѣнія отъ странж на Фанариоты? у Г-на Екзархоша ли, който продава за двѣ пары Българскыи народности!.....у Габровскыи ли учитель Г. Бурмова, който въвѣсто да ся потруди да принесе нѣкой позаж на нашѣмъ книженостъ, сѣднѣмъ да губи на пусто врѣмя за да пълни статіи на Фенеріѣмъ? Не останж братя, не останж у насъ православіе! грѣшкыи владыцы ни го изадохж, и испихж! То не ся състои само да ходимъ у черковж безъ да ся поучаваме отъ словото божіе, да приемаме свититы таинства отъ недостойныи и развратныи духовныи лица, които не правятъ друго освѣнъ да прѣвличатъ надъ насъ гнѣвъ божій!

О! колко сме далечъ отъ православіето! то само нашии прадѣди имажж честь да ся наслаждаватъ отъ него!!! Дѣ е сега то православіе? Дѣ сѣмъ тыя христіански поученія въ черкыты ни по природныи ни языкъ? Дѣ сѣмъ тѣмъ духовныи пастыри, които да ни покажатъ правия пѣтъ на вѣчного блаженство? Дѣ сѣмъ тыи душе-спасителныи христіанскы наставленія и поученія? И най сѣмъ дѣ е то Българско православіе? Колко е за окаяване сега състояніето на нашето вѣроисповѣданіе, на което най главната часть ся състои само у яденіето на прасъ, лукъ и зеле! Да ли този прасъ и лукъ ще ны отведе въ царство небесно бѣзъ да познаемъ длъжността си къмъ Бога, къмъ братята си и къмъ самыи насъ? нѣмъ що думамъ азъ? това не е моя работа да зема да говорѣмъ за православіето. То е работа на Г-на Бурмува азъ трѣба да си глѣдамъ алмѣшъ-верша. Сжщото ми намѣреніе тука е да ви кажѣмъ че всякой добръ челоукъ за да спича ниетъ

пары, трѣба да ги заслужи, сирѣчь единъ яменелжый за да земе 15 гроша отъ единъ селенинъ, трѣба да му направи единъ чифтъ обуца, и сѣмъ единъ думж, единъ чиновникъ, единъ слуга за да добіе заплатж, трѣба да испѣлни длъжността, които му ся стои. А ми гъркыи владыцы що дохажда отъ Фенеръ въ Българіѣмъ и ни налагатъ данове, които злѣ добръ прѣспратъ отъ сиромѣжж имѣтъ ли право да зематъ отъ насъ нѣщо като не си испѣняватъ никакъ духовныи пастырскыи длъжности? ние знаеме, че единъ духовенъ пастыръ спорядъ св. Евангеліе, трѣба да насъ духовното си стадо съсъ словото божіе, т. е. да го повежда къмъ добродѣлѣжж и да го отправа къмъ пѣтъ на душевного блаженство. А днешните ни владыцы извършаватъ ли тайжъ длъжностъ? не. Проче отъ дѣ до дѣ да иска Венеминъ съсъ силж да зема жито и вино отъ селенины, който, като отиди по селата имъ не выждатъ да прави друго освѣнъ да яде, пие и ся весели съсъ фамиліѣмъ си, безъ да чуютъ единъ думж поучителна и душевспасителна отъ уста му. За това прочее жителити отъ село Прѣславъ отказахж да му дадатъ жито и вино: Н. П. като проводи вторый пѣтъ зетя си челяби Николж! по околныи села да събере реченното жито и вино, и като негово челебійство доди на Прѣславъ, Прѣславчени не рачиха нищо да му дадатъ. Венеминиовый зетъ видѣ че селенинъ не зематъ веке отъ афорпжмо, за то поксека да ги заплаши съсъ выкъ и попержжыи и захваща да ги псува на честѣжж, народностѣжж, и най сѣмъ призовава нѣкой запѣи отъ бюлюкъ башіѣжж проведетъ на това село за другж работж, и подарва нѣкойщина отъ селенины, които като ги отводохж до мѣстното ни правителство, исповѣдохж явно предъ градскыи ни управитель, какъ не щатъ да дадатъ нищо на Венемина, защо то нѣма право, ако да бжде да дадемъ на държавното ни милостиво правителство ние сме готови казахж да принесемъ съсъ весело сърдце все що ни пожелае, защото подъ неговия крѣсть живѣимъ днесъ сици. На това отъ горѣ Управитель имъ каза, какъ то е на вашето позволеніе ако щете му давате ако не, выи знайте. И тѣмъ станахж селенини и си отидохж по работжж, а горкый Венеминъ останж пакъ безъ жито и вино.

Споредъ обычаи си да обижда всякъ годниж по Козада градоветы Ески-Джума, Османъ-Пазаръ, Котель и др. Н. П. отиди и тайжъ годниж за да си съблере малко парички, а фамиліѣмъ си остави тукъ да прибира ноцетъ лѣсныи госты. По тѣзи дни Митрополіѣмъ еи отъ сладкыи женскыи манета съдружени съ мѣжскыи, и ся е обжрѣа а на

Единъ за сичкыи млади.

САМОКОВЪ, 16 Декевр. 1859

Негово епитропство Полт. Георги вѣстниа има видѣ днѣвъ, погледъ зѣтрѣки, поведеніе мѣрно; той най напредъ е правилъ папазжж въ селето си Семчиново, отъ тамъ той былъ привиканъ отъ Чиксалжичите (махада въ Пазарджикъ) да имъ попува на новъ съзидаанната имъ црква. Въ първото си още дохожданіе опыталъ ся да тури ржа връхъ черковныи имъ приходы, като искалъ да тури голѣмыйтъ си сынъ за епитропъ, който незнамъ на кжде забѣгналъ, а по малкыйтъ си за учитель, кото извадеше първийтъ имъ, който ми ся чини за доброто му поведеніе и добрыйа усѣхъ, до сега си учителствува тамъ, а малкыйа си

кисаръ. Работата была си скроена и наредена отъ само-себе си, но да видимъ, Чиксалжичите граждане, да ли сѣмъ го оставили. Той былъ контратентъ съ нѣхъ за три години, като видѣлъ че кроежжтъ му на работыте не хванаха мѣсто, той отъ нѣмъ оставилъ безъ време тая махла и отишълъ на Варушката дѣто и до сега си останалъ. Като дошълъ тамъ непрестаятъ мюзеверликътъ си да разсѣива и съ искусството си станѣлъ епитропъ владышки въ времето Христитово чакъ до сега. Службата му добра властителна, поченѣлъ си той занаята веке свободно, кой може да го въспрѣ и кой може да го пыта, това защо правимъ я по коя причина става; изведѣжжъ противника му на зѣточеніе си плашеше че ше иде, имаше човѣци за доказатеаство, но не ги помнемъ Игумена Св. Петровски Отецъ Герасимъ не е малко пострадалъ отъ него да го затварѣ въ яхжритѣ и принуждава да плаща колкото владыка иска. Тоя попъ като е владышки епитропъ не знае си, и тамъ не бѣше ликога киръ Панаіа за първо обикаляше казата Пазарджиска и отишълъ на тоя сиромѣхъ манастиръ съ 25-30 души дружина съ кснѣте имъ и сѣдѣлъ двѣ недѣли, като довършилъ кокошкити, мисиркитѣ, прасцитѣ пчимикѣтъ и вицето за които ся избирала една суда около 3,000 гр. и най сѣмъ дагналъ дору на Игумена възглавничката отъ перошникъ пѣлна, отъ баша му само тя останала за поменъ. Плати ли си киръ Панаіа тоя безбожелъ масрафъ, на сиромѣхъ тоя манастиръ? а защо искатъ още отъ Игумена филотимо 8,000 гроша? И н! сътихся! то было за днѣвъ - парасж. Прятая голѣма обида на манастиръа и то нѣмъ то му зималъ още едно муле и го употребявалъ по свои те грабителства изъ селата. Какво е правилъ по селата вашите читатели четеха статіята отъ Пловдивъ, 27 Октобрія въ бр. 12 на притурката вы за това не е нужно да ги повтаряме. Освѣнъ тѣмъ грабителства той присвоивалъ е уреченныи парщи за училището отъ всяка кула по 3 гроша. Подиръ тѣмъ неимитныи грабителства, той испратилъ заѣтіе по сичкыи села да съблере още и другъ данѣкъ съ насихъ полъ име Мирѣ-парасж, както отъ Пещера зель 500 гр. отъ батакъ 400 гр. и др. много. И тоя владышки данѣкъ незнамъ какъвъ е? видѣ ся да е за джебъ-харашилжж, за мечета, вино, ракия и ромъ.

При всичко такова изобиліе, не земалъ нпто една баремъ книга българска нито пакъ нѣкой вѣстникъ, това така като правилъ за себеси каралъ и другите попросту хора да не зиматъ, като имъ казвалъ, че сегашныи книги и ученіе сѣмъ дяволскыи. Отъ това и училището нѣмъ видѣ ся, да върви, като ракъ на брѣзей. Най послѣ при свѣршанѣто на писмото си ще му приложѣмъ ошечке: както той, така и сичкыи му кука были въ раскошество и пиянство.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ.

Днешната политика е достигнала до такава една точка щото представлява най голѣмата неясность. На сѣмъкого е позволено да прави сутринѣмъ своите си планове да състави своити системи и да ги види до вечерѣмъ развалени, безъ никаква стойность. Слуховити ся раздаватъ и никой не е въ положеніе да рѣши какъво истинно има въ тѣхъ, коѣ трѣба да върва и коѣ не трѣба да върва. Че сѣмъ малко ше можѣтъ да ся случѣтъ важни премѣненія, това е възможно то е негли за върваніе. Из днесъ кой има

право да каже: Франция представа това, Англия прѣ онова и ето Сардиния що иска. Ние ся съимѣваме и сме увѣрени че съкой разсждава връхъ тѣя подлози както за- върши.

Ние знаемъ отъ Европейскити вѣстни- ци че събранието на конгресътъ ще ся забави и че това забавуване е неопредѣ- лено. Ако върваме М о р и н гъ П о- с т ъ , конгресътъ не ще да ся отвори и това мѣние е потвърдено отъ послѣдни ти приключения. Иъ ако конгресътъ който тре- баше да ся отвори на 19 и който ся за- бави, е умрялъ, не може да ся заключи че едно събрание отъ сили ти е невъзможно.

Промѣненіето на министерство то въ Франция вджхува слѣдующити разсждения на Англійскіятъ вѣстникъ П о с т ъ :

« Сички дния които видѣха Наполеона III отъ Януарія на послѣдната година сж угодилъ за искренности на желаніята му къмъ Италия. Сичкити оны кои то видѣха Контъ Валевски отъ сжщата епоха ся убѣ- диха че тоя министр имаше по на сърдце Австрійскіятъ подлогъ, нежели Италийска та свобода.

« Работити достигнаха до такава точка щото до гдѣто Императорътъ ся свързаваше да не позволява никакво въоръжено смисаніе въ срѣдния Италин, Контъ Валевски ся съ- какъ трудеше за да принуди Императорско- то правителство да постави властта на па- пата и на голѣмити лущи. Това противорѣчіе престана отъ оставката на Контъ Валевски и много мѣнотии между Франция и Англия ся махнаха.

Това рѣшително говореніе за Англій- скіятъ вѣстникъ доказва достоверността на мѣніето че Контъ Валевски е билъ въ Фран- цузскіятъ кабинетъ като представникътъ на политиката за въздиганіето на дущити.

Знаемъ че Римъ ся занимава отъ едно тѣло Французската войска. Сега увѣрватъ че тя ще ся оттегли и Марешалъ Канроберъ ще трѣгнѣ за да дѣйствува това испразно- ваніе.

Види ся че търговскіятъ трактатъ ме- жду Франция и Англия ще ся заключи на- скоро. Една нота възстена въ полвинъ офи- ціаленъ вѣстникъ въ Лондра М о р и н гъ П о с т ъ , която дава надѣжди за тоя съюзъ ще ся изясни въ Парламентътъ. Тая нота извѣстѣва още че приговори ставатъ за заключеніето на тоя трактатъ за взаим- на полза на двѣти държави.

Една телеграфическа депеша ни извѣ- сти визаніето на Контъ Кавуръ въ Турин- скіятъ кабинетъ. Думатъ че това ся е слу- чило по слѣдствие на заключеніята на Бро- шюрка та, « Папата и конгресътъ » заклю- ченія сж които ветхіятъ предсѣдатель на съ- вѣтъ ся съгласява.

Една телеграфическа депеша отъ 24 Януарія, 5 часътъ и 36 минути, извѣстѣва отгвараніето на Англійскіятъ Парламентъ. Ца- рипата го лично отвориша и изрѣкла едно слово на което вѣстѣваме по главни ти части.

„ Милорди и Господіе, монти сноше- нія сж чуждити сили слѣдватъ да стоятъ въ пріятелско и задоволно състояние. Въ по- слѣдното засѣданіе ви убадихъ че мя ппа- таха дали, въ случай когато една Конфе- дерация ся отвори отъ Европейски ти сили съ цѣлъ да натакмятъ наредити които ся относятъ на сегашното състояние и на блд- ното условіе на Италия, ще прата единъ пѣ- номощникъ за да присѣтсува на една та- тѣва Конференция.

« Преди малко пріехъ едно формално поканване отъ Австр. и Францус. Импера- торѣ за да пратя единъ пѣномощникъ въ е- динъ конгресъ който требаше да състави отъ представникити на осмѣтъ сили кои то участвуваха въ Виенскіятъ трактатъ на 1855, Конгресъ който нѣда има за предметъ да

земе съобщенія отъ заключенити въ Цюрихъ трактати и да приговаря, съ участвуваніето на Римскіятъ дворъ, на Сардиния и на двѣти Цицелин, за най способнити средства които да можятъ да докаратъ примиреніето на И- талия, и да положятъ добродетеліе то й връхъ тѣрда основа.

« Като съкога желая да участвувамъ въ дѣлата които иматъ за предметъ упаз- ваніето на мирътъ, пріехъ това поканване, иъ въ истото врѣмя обявихъ че въ единъ такъвъ конгресъ, не ще ся склоня да нало- жятъ на Италийскити едно правителство и е- динъ уставъ особити.

« Обсто-телствата ся случиха които забавиха конгресътъ, безъ да е опредѣленъ деньтъ на събранието му; иъ ще ся мѣча бы- ло въ конгресъ было чрезъ особита приго- вори да придобия за Италийскіятъ народъ е- дна свобода въ която силата на оржжіята да не ся смиса и ся надѣвамъ че работити на Италийскіятъ полуостровъ ще ся наста- нятъ примирително и съ единъ удовлетвори- теленъ начинъ.

« Въ съобщеніе сѣмъ съ Французскіятъ Императоръ съ цѣлъ да распростраия тър- говскити сношенія между двѣти царства и да стесня тѣй по твърдо съюзити пріятел- ски свръеси които ги съединяватъ.

« Една разлика която стана между Испанія и Марокъ, мѣчхъ ся, чрезъ пріа- телски средства, да възбрани една распра. Нъ, жиятъ ми е да го кажа, безъ сполучваніе.

Относително за Кинезскіятъ въпросъ царца изразява « колко ше е честита ако Кинезскіятъ Императоръ склони скоро на у- мѣренити исканія които ше му си напра- вятъ отъ Французскити пѣномощници, и пре- двари употребеніето на силата.

Параграфътъ връхъ едиктораліятъ въ- просъ е таи съставенъ: „ Ше ви ся пред- ложитъ мѣрки за да поправити законити ке- нито управляватъ представніето на народъ- тѣ въ парламентътъ и за да предложитъ то- ва положитъ това представніе връхъ една по широка и по твърда основа.

Една кореспонденция отъ Виенна извѣ- стѣва, че князь Горчаковъ и Г. де Шлай- никъ си размѣнявали нѣкакви ноти съ цѣлъ да си подчинятъ взаимно мѣніята на прави- телствата си въ только сплетени въпроси. Тія приговори станали по слѣдствие на послѣд- нити разговори между Франция и Англия, раз- говори на които пжтуваніето на Лордъ Ко- влей бѣше предметътъ.

Обаче види ся че пжтуваніето на Лордъ ковлей не оправдало страховети които вдж- хна отъ първи пжтъ въ нѣкои държави. Бла- городніятъ лордъ донелъ твърдъ точни изяс- ненія връхъ начинътъ съ когото Лондонскі- ятъ кабинетъ разумѣва началото на придо- битити и припознатити и Англия не клонява къмъ мѣстни промѣненія които да станатъ съ нейно склоняваніе. Англия щела да иска за това, съгласіето на сичкити сили под- писани въ трактатътъ на 1815. Само Ан- глійското правителство ще подкрѣпява нача- лото за свободата на съкой народъ въ въ- трешнити му работи и желай да види това начало да ся употреби и за срѣдния Италия. И това обявеніе было послѣдната дума на приговрити които ставатъ между двѣти го- лѣми западни сили.

Най послѣднити новини отъ Берлинъ извѣстѣватъ че съвѣтъ на депутатити из- бралъ предсѣдательтъ си и вице предсѣда- телити си. Сички които сж изорани сж зети отъ либералната партія.

Чрезъ едно наскорошно рѣшеніе на Ру- скіятъ Императоръ главнити лѣкари на мор- ската сила Русска ше ся пратятъ въ чужди страни гдѣто ше стоятъ двѣ години и въ това разстояние тѣ ше посѣгятъ не само най прочутити болници които сж въ Европа нъ още и чуждити пристанищата на Фран- ція Англия и Голландія, за да изучатъ по- тѣжко наредата на Европейскити флоти, отъ страна на здравіето и на лѣкарството, жи-

въвѣieto и храната на чел овѣцити които сж въ кашлити и въ корабити занимаіята имъ, вліяніето на климатътъ и на мѣстата връхъ разни болести и пр.....

Говорихме че Испанската войска върѣи противъ Гетуанъ и че стигнада до едро Генералъ о Донелъ извѣстѣва че тя премѣ- наза безъ да хвърли една пушка, тѣснити мѣста на гората Негро.

Презъ тѣя тѣснотии Артилеріята и при- пасити минали съ голѣми мѣнотии.

Единъ вапоръ И мела на, пригответъ отъ Англійското правителство трѣгнѣтъ отъ Англия за Александрия. Той носи артилеріята войска на Кинезскіятъ походъ. Тая войска ше мине презъ Суезъ. Лютенантъ козопелъ Барри е командиритъ.

Генералъ де Монтобанъ, главенъ коман- даити на морската и сухотната войска въ Кина щель да трѣгнѣ отъ Марсидія на 12 Я- нуарія за Александрия. Той ше ся съдружи- ва отъ Козопелъ Смицъ, отъ Г. Дубу и отъ I. де Монтобанъ, сынъ му. Думатъ че той той ше стигнѣ въ Хонгъ-конгъ на 1 или 5 Марта.

СЪК. НЪЩА И НОВИНИ.

— Едно официално съобщеніе отъ В. По- рта извѣстѣва, че до свършеніето на Марта дѣто иди, сичкото кайме ше ся дигни и из- горѣи. Гореніето ше хвали отъ 19 Януарія на Зарапханата, и сѣка срѣда и сѣбота ше изгарятъ по 60 милиона на день прѣдъ чино- винцити. Конто ше отъ народътъ може да иде да гледа.

— Но Императорска заповѣдь, отъ 25, ся наименоваха Моасабажип.

Арифъ Ефенди въ Босна; Хусни ефе- нди въ Смирна; Халиши ефенди въ Манастиръ; Изетъ ефенди, въ Азіепъ; Тахиръ ефенди въ Едрине; Кадри въ Адана; Ханки ефенди въ Дига; Изи ефенди въ Трикала.

— Пипатъ отъ Липника че два отъ най старити Нѣмски Вѣстници, Л и п ц и з- с к а т а Г а з е т а и Р о с т о р- с к а т а празнуванѣ на 1 Януарія пър- вѣтъ 200 а вторѣтъ 150 година на сжще- ствуваніето си. Л и п ц и з- с к а т а Г а- з е т а раздала на спомоществователи ти си, съ Нумерото 1 Януарія 1860 едно при- печатваніе отъ първото си Нумеро на 1 Я- нуарія 1660 и 1760.

— Въ послѣдніятъ си Нумеръ Ц. Вѣст- никъ обнародва единъ манифестъ за да по- кажи какво ше каже п р а в о с л а в - н а черкова. Макаръ и да му е съобщенъ отъ други да го обнародва, нъ много ше му ся сърдятъ пріятелити за едно та- квоизи постѣпваніе Ние съжеляваме че не ни останѣ мѣсто за да му кажемъ нѣщичко днестъ.

— Г. Петко Бончовъ, младъ Бѣл- гаринъ отъ Панагюрище и търговецъ отъ нѣколко врѣмя у Цариградъ, прѣ- ставилъ онзи день отъ една напрас- на болѣстъ за съжалніе на пріате- лити му и за голѣмата скръбъ на си- ромашката му майка и сестра, които го имахъ за подпоркѣ, Той вчера ся погребѣ съ съ българскити, священни- ци испроводенъ отъ многобройнити му пріатели бѣгари.

Монети въ Цариградъ 1860 Януа- рия

Лир. Тур.	Гр.	...	...	124	15
Лир. Анг.	...	...	...	137	15
Мицъ	...	...	...	64	—
20-франгъ	...	...	...	109	15
Полъ Им.	...	...	...	110	5
Медж. бѣло	...	...	...	24	—